

Sygn. akt VW 1203/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: sekr.sądowy Agnieszka Zawrzykraj

Oskarżyciel publiczny K. P.

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 17 września 2014 r. i 26 września 2014 r. sprawy **M. M. M.**, s. B. i T., ur. (...) w m. C.

obwinionego o to że:

w dniu 28 marca 2013 r. o godz. 11:12 na ul. (...) przy ul. (...) w W. nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki D. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 32 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...),

tj. za wykroczenie z art. 92a KW

orzeka

I. Obwinionego M. M. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92 a kw wymierza karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych.

II. Zasądza od obwinionego 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty, obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 1203/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2013 r. M. M. M. poruszał się samochodem marki D. o nr rej. (...) ul. (...) w W.. O godzinie 11:12, będąc dokładnie przy skrzyżowaniu z ul. (...) poruszał się w/w samochodem z prędkością 82 km/h; prędkość administracyjnie dozwolona w tym miejscu wynosiła 50 km/h. Prędkość pojazdu zmierzono urządzeniem do pomiaru prędkości (...), posiadającym ważne świadectwo legalizacji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o:

- częściowe wyjaśnienia obwinionego (k. 68),
- zapis z płyty CD ujawniony na rozprawie głównej (k. 70),
- notatkę urzędową (k. 1-3, 17, 18),

- wydruk ze zdjęciem (k. 4),
- świadectwo legalizacji (k. 5),
- wezwanie (k. 6),
- zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 7),
- odpowiedź (k. 8),
- informację o wykroczeniach drogowych (k. 40).

Obwiniony **M. M. M.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie otrzymał zdjęcia i nie jechał tym samochodem tego dnia. Podniósł, iż jechał innym samochodem, w tamtym kierunku zawsze jeździ inną trasą. Podał, że tamtym samochodem w tamtym okresie mogły jechać trzy osoby a on z nimi nie rozmawia. Jedną z tych osób jest obywatel B. M. H. (adres stały w B.) oraz bliska rodzina ze strony żony w Polsce. Dodał, że pomylił się odnośnie tego, co napisał. Potwierdził, że jechał w tym kierunku, ale nie tą drogą i nie tym samochodem. Po okazaniu mu oświadczenia z k. 8 akt wyjaśnił, że to on sporządzał to pismo i wszystko się zgadza oprócz samochodu oraz tej trasy. Wskazał, że ma dwa samochody, samochód na zdjęciu jest starszy i przyzwyczał się do jego numerów. Wyjaśnił, że reszta wszystko jest zgodne a ten drugi samochód to S. (...), który również należy do niego. Zaznaczył, że ten samochód D. (...) jest zarejestrowany na niego, jest jego właścicielem. Dodał, że gdyby miał zdjęcie z fotoradaru, złożyłby oświadczenie innej treści.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego w części zasługiwały na uwzględnienie. Podzielić należy ten fragment jego wyjaśnień, w których potwierdził on, że to należący do niego samochód marki D. został uwidoczniiony na zdjęciach obrazujących przekroczenie dozwolonej prędkości. Wyjaśnienia w tym zakresie były spójne z pozostałym materiałem dowodowym. Jednocześnie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w tej części, w której zaprzeczał on temu, że to on kierował w/w pojazdem. Wyjaśnienia te stoją w jaskrawej sprzeczności z jego pisemnym oświadczeniem z k. 8 akt, złożonym w krótkim czasie po zdarzeniu. Obwiniony jest lekarzem, osobą z wyższym wykształceniem; Sąd przyjmuje, że obwiniony wiedział, co pisze i był świadomy treści składanego oświadczenia woli, do złożenia którego wzywał go przecież uprawniony z mocy ustawy organ. Z całokształtu materiału dowodowego jasno wynika, że to obwiniony w dniu 28 marca 2013 r. prowadził przedmiotowy pojazd; w ocenie Sądu w sprawie nie było żadnych wątpliwości co do tożsamości kierowcy. Trudno jest przy tym uwierzyć, że obwiniony pomylił oba samochody (będące jego własnością) – jeden to samochód koreański typu kombi (D. (...)), drugi to duży, hiszpański, rodzinny pojazd typu van (S. (...)). Nie było jednocześnie żadnych wątpliwości co do przekroczenia o 32 km/h prędkości administracyjnie dozwolonej – ten element stanu faktycznego został zarejestrowany przez odpowiednie profesjonalne urządzenie, posiadające ważne świadectwo legalizacji wystawione przez Okręgowy Urząd Miar w W.. Wyjaśnieniom obwinionego z postępowania sądowego, gdzie obwiniony nie przyznał się do winy, Sąd nie dał wiary w całości, traktując je jako chęć uniknięcia odpowiedzialności. Linia obrony obwinionego w tej mierze ewoluowała zresztą dość charakterystycznie – najpierw od przyznania swego sprawstwa i próby usprawiedliwiania go wizytą u pacjenta (k. 8), następnie już w piśmie quasi procesowym, kwestionującym legitymację prawną Straży Miejskiej oraz zawierającym uwagi co do zgromadzonych dowodów (k. 13), wreszcie w finale zaowocowała ona nie przyznaniem się do winy w całości i zupełnie niewiarygodnym zaślanianiem się pomyłką co do rodzaju prowadzonego samochodu w w/w dniu.

Wykroczenie określone w art. 92a kw polega na tym, że sprawca, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Wykroczenie to może być popełnione umyślnie bądź nieumyślnie. W sprawie niniejszej ograniczenie prędkości było określone art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze

zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2 (w tym ostatnim przypadku prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów w strefie zamieszkania wynosi 20 km/h).

W ocenie Sądu powyższe wskazuje jednoznacznie na zasadność stawianego obwinionemu zarzutu a jego wina jest oczywista i nie budzi żadnych wątpliwości. Okoliczności wskazane we wniosku o ukaranie potwierdziły się przede wszystkim w zdjęciu z k. 4 akt i odtworzonym na rozprawie głównej zapisie z płyty CD, obrazujących miejsce, czas i podstawowe okoliczności wykroczenia, jak i w oświadczeniu samego obwinionego z postępowania wyjaśniającego (k. 8); z całości materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że obwiniony nie zastosował się do obowiązku jazdy z prędkością administracyjnie dozwoloną i przekroczył ją o 32 km/h. Analizując stronę podmiotową wykroczenia dokonanego przez obwinionego, całość okoliczności sprawy pozwala na przyjęcie, iż działał on w zamiarze bezpośrednim. Jako osoba dorosła, sprawna umysłowo, obwiniony z pewnością miał zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chciał go popełnić. Swoim zachowaniem, nie stosując się do podstawowych reguł dotyczących ruchu pojazdów, znanych wszystkim kierującym, obwiniony wyczerpał wszystkie dyspozycje art. 92a kw.

Utrwalone orzecznictwo sądowe nie pozostawia żadnych wątpliwości co do istnienia po stronie Straży Miejskiej gravamen w niniejszym postępowaniu. W tym miejscu wystarczającym będzie przypomnienie obowiązujących przepisów prawa, tj. w szczególności art. 129b ust. 1 w/w ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym kontrola ruchu drogowego w gminach lub miastach, które utworzyły straż gminną (miejską) może być wykonywana przez strażników gminnych (miejskich); ponadto w myśl ust. 2 pkt 1b powołanego przepisu, strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego; nadto w myśl ust. 3 pkt 3 powołanego artykułu, w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do używania urządzeń rejestrujących. Powyższe regulacje korelują z art. 17 § 3 k.p.s.w., zgodnie z którym m.in. strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie, co miało miejsce właśnie w sprawie niniejszej.

W świetle dokonanej analizy Sąd doszedł do przekonania, iż czyn przypisany obwinionemu cechuje społeczna szkodliwość (art. 1 § 1 kw). Zdecydował o tym przede wszystkim rodzaj naruszonego przez obwinionego dobra, tj. bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach. Nadmierna prędkość, obok jazdy w stanie nietrzeźwości i po użyciu alkoholu, jest najczęstszą przyczyną wypadków drogowych w Polsce. Z tego powodu rygorystyczne respektowanie zasad ruchu drogowego jest niezbędne, przez co żaden z uczestników ruchu drogowego nie może prowadzić pojazdów według własnego uznania, kierując się jedynie własną wygodą czy swoistym, autorskim pojmowaniem przepisów prawa.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 33 § 1 i 2 kw i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu będzie kara grzywny w wysokości 400 zł. Dodać należy, iż w sytuacji, gdy maksymalna sankcja karna za wykroczenie z art. 92a kw wynosi w zw. z art. 24 § 1 kw 5.000 zł grzywny, kara 400 zł grzywny nie jest karą zbyt surową.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył uprzednią niekaralność obwinionego za wykroczenia podobne (k. 40), co powodowało, że Sąd nie wymierzył bardziej dolegliwej grzywny, co należałoby uczynić biorąc pod uwagę brak internalizacji części podstawowych norm prawnych po stronie obwinionego.

W ocenie Sądu tak orzeczona kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do obwinionego oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O opłatach i kosztach postępowania w stosunku do obwinionego Sąd orzekł w myśl art. 118 § 1 kpw, zgodnie z którym, w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania a nadto w myśl art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, na mocy którego od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. W sprawach o wykroczenia wydatki wykładane przez Skarb Państwa mają charakter zryczałtowany

(art. 118 § 3 kpw) a ich wysokość została ustalona rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U nr 118, poz. 1269) - w postępowaniu zwyczajnym wynoszą one 100 zł. Opłatę ustalono zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 z 1983 r., poz. 223 z późn. zm.), która co do zasady wynosi 10 % od kwoty wymierzonej grzywny, nie mniej jednak niż 30 zł.